

Το Φως του Χριστού

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής](#)

Στήν προχριστιανική εποχή ή φοβερή σκιά τοῦ κακοῦ νέκρωνε τίς καλές σκέψεις καί ἀποφάσεις τῶν ἀνθρώπων καί τούς βύθιζε σ' ἓνα σκοτάδι βαθύ καί πνιγηρό. Οἱ θεωρίες τῶν σοφῶν ἔριχναν κάθε τόσο λίγο φῶς στήν σκέψη τῆς ἀνθρωπότητας ὅμως αὐτό ἦταν θαμπό, ἀνίσχυρο νά νικήσει τά σκοτάδια τῆς ἄγνοιας, τῶν παθῶν, τῆς συγχύσεως. Θύμιζαν τίς πυγολαμπίδες μέσα σέ ἓνα δάσος πυκνό καί σκοτεινό, ἐνῶ οἱ καρδιές ζητοῦσαν ἄπλετο φῶς, ποθοῦσαν τόν Ἥλιο. Τό φῶς πού εἶχε προφητέψει ὁ Ἡσαΐας ἔλαμψε. Ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ Χριστός, ἦρθε.

Ἐνῶ ὅμως θά νόμιζε κανείς ὅτι ἔτσι θά τελείωνε τό δράμα τῆς ἀνθρωπότητας, ἀπό τότε ἄρχισε μιά περίεργη τραγωδία. «Τό φῶς ἐλύληθεν εἰς τόν κόσμον καί οἱ ἄνθρωποι ἠγάπησαν τό σκότος μάλλον ἢ τό φῶς». Γιατί; Ἡ ἐρμηνεία εἶναι ἀπλή: «Ἦν γάρ πονηρά τά ἔργα αὐτῶν». Τό σκοτάδι βολεύει. Πῶς νά δεχτεῖ τό φῶς αὐτός πού κινεῖται μέ δολιότητα καί ἀνειλικρίνεια; Πῶς νά ἀγαπήσει τό φῶς αὐτός

πού ζητάει νά ἄρπάξει, νά ἐξαπατήσει, νά ἐκμεταλλευτεῖ γιά νά θησαυρίσει; Πῶς νά συμφιλιωθεῖ μέ τό φῶς αὐτός πού φλέγεται ἀπό ἄνομα πάθη; Ὅλα αὐτά ἀπαιτοῦν μιά ἀτμόσφαιρα θαμπή, σκοτεινή. Μακρυά λοιπόν τό φῶς!

«Πᾶς γάρ ὁ τά φαῦλα πράσων μισεῖ τό φῶς καί οὐκ ἔρχεται πρός τό φῶς ἵνα μή ἐλεγχθῇ τά ἔργα αὐτοῦ», διευκρινίζει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης. Ἀλλά καί τό ἀποστρέφεται καί τό πολεμᾷ. Εἶναι ἐπικίνδυνες οἱ ἀρχές τοῦ Χριστοῦ περί ἀγάπης, εἰρήνης, ἀληθείας, ἀγιότητος, τιμιότητος! Ἐπικίνδυνες γιά ὅσους θέλουν νά καταχρασθοῦν νά κάμουν «ὅ,τι τοὺς ἀρέσει» καί στό τέλος νά ἐξαφανίσουν τά ἴχνη τους. Πόσο διαφορετικά ὅμως εἶναι τά πράγματα ὅταν ἡ ψυχὴ ἀνοίγεται στό φῶς. Ἡ σύγχυση ὑποχωρεῖ. Τά ἐρωτήματα πού βασανίζουν τό νοῦ, βρίσκουν τήν ἀπάντησή τους. Ἡ καρδιά ἀναπνέει ἐλεύθερα μέσα στή χάρη τοῦ Θεοῦ, μέσα στό ζωογόνο χῶρο τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅταν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀνοίγεται στό Φῶς, δέν φυγαδεύεται μόνο ἡ ἄγνοια, ἀλλά διαλύεται καί ἡ φοβερή «σκιά τοῦ θανάτου» πού ἀπλώνει στίς καρδιές ἡ ἁμαρτία. Λειώνουν οἱ πάγοι τῶν παθῶν. Οἱ ναρκωμένες συνειδήσεις ξυπνοῦν ἀπό τόν λήθαργο καί ἡ θέληση γιά τό καλό δυναμώνει. Κάτω ἀπό τό ζωογόνο φῶς τοῦ Ἥλιου τῆς δικαιοσύνης μιά νέα ζωή βλασταίνει καί ἀνθοφορεῖ.

Ἡ γύρω κτίση ἀποκαλύπτει τήν φαντασμαγορίαν τῶν χρωμάτων της. Τά μάτια μποροῦν νά ἀτενίσουν μακρυά τόν ὀρίζοντα. Ὅσοι ἄνοιξαν στό Χριστό τήν καρδιά τους διάπλατα καί ἄφησαν νά εἰσδύουν σέ κάθε μυστική της γωνιά οἱ ἀκτίνες Του, ὅσοι μέ πόθο καί ταπείνωση καί ἐμπιστοσύνη Τόν δέχτηκαν, εἶδαν τήν ζωή τους, νά μεταμορφώνεται νά λούζεται σ' ἓνα ἀνέσπερο φῶς εἰρήνης, ἐλπίδος, ἀγάπης, χαρᾶς καί ἔγιναν καί οἱ ἴδιοι γιά τό περιβάλλον τους ἀληθινοί «φωστῆρες ἐν τῷ κόσμῳ».

Εκ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς